

Arrest

nr. 296 726 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2020 om internationale bescherming. Op 9 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van een dorp genaamd Kalanadar Baba, in het Surkrod district van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit het land.

U had een kozijn die sergeant was bij het Afghaanse leger, een commando, die geregeld in uniform en gewapend bij u thuis zou komen eten. Daarnaast zou er ook een commandant van een nabijgelegen Afghan Local Police (ALP) post af en toe maaltijden komen nuttigen in het gastenhuis van uw familie. U kreeg van de taliban tweemaal het bevel dit niet meer toe te laten, eerst mondeling en dan per brief, maar u negeerde hun oproep. Dan zijn ze op een bepaald moment naar uw huis gekomen alwaar ze u en uw vader sloegen en u vervolgens meenamen. U werd de volgende dag vrijgelaten na tussenkomst van de ouderen uit het dorp. U besloot hierop dat u het land maar beter kon verlaten.

U trok dezelfde dag naar Nimroz, waar u een smokkelaar zocht en zo het land verliet. U reisde via Balochistan en Iran naar Turkije, waar u tijdlang probeerde Europa binnen te komen. Uiteindelijk kon u via Griekenland verder reizen, en passeerde u ook nog op verschillende plaatsen in de Balkan vooraleer in Duitsland aan te komen. U hoorde dat het evenwel beter was om internationale bescherming te verzoeken in België, waar u aankwam op 6 oktober 2020 en internationale bescherming verzocht op 6 november 2020. Ter staving van uw relaas legt u een aangifte van het verlies van uw verblijfsvergunning voor, waarover u verklaart dat u deze verloor samen met een aantal taskara's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet er in dit kader op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw intakegesprek op 6 november 2020 aan dat u geboren was op 1 januari 2007, en op dat moment dus 13 jaar oud was. Later zou u evenwel verklaard hebben dat u eigenlijk 16 of 17 jaar oud was. Uiteindelijk werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Antwerpen, Dienst radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, op 18 november 2018, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 november 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2,5 jaar (kennisgeving beslissing dienst voogdij van de FOD justitie). Niet alleen hebt u meermaals gelogen over wat uw werkelijke leeftijd zou zijn, maar bovendien week zelfs de hoogste door u aangegeven leeftijd zo'n tien jaar af van uw medisch vastgestelde leeftijd. Hier tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen, stelt u dat u zich minderjarig verklaarde op aanraden van iemand anders, zonder goed te weten waarom, en dat u eigenlijk zo'n 21 jaar oud bent (CGVS p. 5). Dat u nog steeds blijft volhouden een andere leeftijd te hebben dan wat medisch vastgesteld wordt, geeft maar weinig blijk van medewerkingszin met de procedure, wat uw algemene geloofwaardigheid al danig ondermijnt.

Bovendien merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. U

verklaart dat u de documenten die u had, verloren bent en legde hiertoe ook een aangifte van verlies voor (document 1). Deze aangifte maakt nochtans enkel melding van het verlies van uw Belgische verblijfsdocumenten en een bankkaart en mobiele telefoon. Wat er ook van zij, het CGVS kan hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

U verklaart ten eerste dat de taliban u in de eerste plaats kwalijk namen dat u een kozijn van u langs vaderskant met een positie in het Afghaanse leger zou ontvangen thuis. Het valt echter op dat u maar weinig gedetailleerde info over deze persoon kan geven, hoewel u verklaart dat u een goede vriend van hem was (CGVS p. 8). Zo kon u niet zeggen bij welke eenheid of legerafdeling hij actief was, wat zijn soldij was, wat zijn specialisaties waren, waarom hij precies met buitenlandse troepen werkte en met welke buitenlanders specifiek, en of zijn taak met helikopters te maken had (CGVS p. 8, 9). Voor iemand met wie u in de jaren voor uw vertrek naast geweest zou zijn, gedurende een periode dat u al volwassen geweest zou zijn volgens onze gegevens (zie supra), zijn deze verklaringen al te algemeen. U verklaarde tevens dat u een aantal foto's van hem die u op uw mobiele telefoon toonde nog zou nasturen, maar liet het na dit te doen (CGVS p. 9). Gezien uw beperkte kennis over de functie van deze persoon, lijkt het maar weinig aannemelijk dat u zodanig close met hem was dat de taliban u louter daarom zouden vervolgen zoals u voorhoudt.

U verwijst daarnaast ook nog naar een "wrede" commandant van de lokale dan wel grenspolitie met wie uw oom langs vaderskant een goede band zou onderhouden hebben, en die ook wel eens bij u thuis zou worden ontvangen. Hierover stelt u evenwel hem persoonlijk niet te kennen, en hij zou ondertussen ook gedood zijn (CGVS p. 14, 15). Hij lijkt in uw relaas geen verdere rol te spelen.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u in feite geen voldoende ernstige of actuele reden kan aanreiken waarom u voor de taliban te vrezen zou hebben. U stelt dat u een aantal keer gevraagd werd om te stoppen uw bovengenoemde kozijn te ontvangen thuis, en u geen gevolg gaf aan deze oproepen. Daarop zou u door de taliban uit uw huis genomen zijn, en na een dag vrij gekomen zijn door tussenkomst van de dorpsoudsten. Dezelfde nacht zou u al het land verlaten hebben (CGVS p. 10, 11). U wil met andere woorden voorhouden dat de taliban u in hun macht hadden, vrijwillig terug vrijlieten, maar u niettemin nog steeds zouden zoeken, en dit alles omwille van het bescheiden "vergrijp" dat u een kozijn van u die in het leger zat thuis zou ontvangen.

Er primo op gewezen dat dit weinig steek houdt dat de taliban u in hun macht hadden en vrijwillig lieten gaan, maar u dan stelt dat ze u niettemin bij terugkeer zouden willen doden, speculeert u dat ze u niet gedood hebben omdat uw kozijn u zou hebben kunnen wreken (CGVS p. 11), een weinig steekhoudende uitleg: uw kozijn was al bij het leger, en alzo in een strijd op leven en dood met de taliban verwickeld. Hier bij herhaling over bevraagd, stelt u dat u momenteel geen steun zou hebben van de overheid als u terugkeert, en vergelijkt u uw situatie met die van Ashraf Ghani (de voormalige president) en het Afghaanse leger. Deze vergelijking gaat gezien de afwezigheid van enigerlei prominent profiel uwentwege niet op, waar u ook op gewezen werd en waarop u enkel maar kon herhalen dat u niet moet weten van de taliban omwille van hun brutaliteit (CGVS p. 15, 16).

Secundo lijkt de eis van de taliban tegenover u dat u leden van de voormalige overheid niet meer zou ontvangen ondertussen ook geen grond voor een actueel conflict meer, gezien de val van de regering vorig jaar. Hier op gewezen, stelt u zonder meer dat u denkt dat ze u zouden willen doden. Gevraagd waarom ze dit zouden willen doen, kan u enkel algemeen stellen dat de taliban mensen doden (CGVS p. 12), een nietszeggende uitleg. Later geeft u ook aan dat de familie van uw kozijn ondertussen ergens in de Verenigde Staten zit (CGVS p. 12), een verdere reden om dit hoofdstuk als afgesloten te beschouwen. Tertio er op gewezen dat er net iets te veel mensen met een kozijn bij het leger in Afghanistan zijn om ze allemaal te doden louter en alleen daarom, kan u bij herhaling alleen maar vaag stellen dat u de taliban niet leuk vindt en dat ze mensen doden (CGVS p. 12), wederom een al te vage en algemene reden om een vrees voor vervolging op te steunen. Samenvattend kan gesteld worden dat zelfs als hetgeen u zegt voor waar genomen wordt, quod non, u door de taliban slechts iets gering verweten werd, namelijk een kozijn van u bij het leger thuis ontvangen. Bovendien hebben ze u hiervoor al eens opgepakt maar vrijwillig terug laten gaan, wat de ernst van het "vergrijp" verder relativeert. En daarnaast is de Afghaanse regering ondertussen gevallen, en de familie van uw kozijn verhuisd naar de VS, waardoor het hele "conflict" tussen u en de taliban achterhaald is.

Hier komt ten derde bij dat u gedurende deze hele hetze trouwens nog bij uw ouders thuis woonde, en het dus net zozeer uw vader als hoofd van het gezin was die uw kozijn thuis ontving, wat u bevestigt, met de nuance dat hij er slechts soms zou zijn (CGVS p. 9). Hierdoor lijkt het maar vreemd dat enkel u van de taliban te vrezen zou hebben en op de vlucht zou gaan, terwijl uw vader in het land blijft. U gaf nochtans aan dat uw gezinsleden nog steeds op het oude adres zouden wonen (CGVS p. 6). Hier op gewezen, stelt u eerst dat uw familie “weggelopen is”, maar geconfronteerd met uw bewering dat ze nog op het oude adres woonden stelt u uw verklaring bij naar dat ze nu elders aan landbouw doen terwijl ze nog in hetzelfde huis wonen (CGVS p. 12, 13), een op zijn zachts gezegd nogal ad hoc uitleg nadat u eerst sprak van “weggelopen”. Daarop stelt u dat ze uw ouders niets konden aandoen omdat ze oud zijn (CGVS p. 13), een nogal stereotiepe uitleg. In feite heeft het er alle schijn van dat, als de taliban u en uw gezinsleden al iets verweten, dit ondertussen een afgesloten hoofdstuk is.

Ten vierde komt hier nog bovenop dat u bij uw inschrijving na uw verzoek om internationale bescherming, nog een andere reden voor uw vertrek uit het land aangaf: u verklaarde toen dat u Afghanistan moest verlaten omdat u vreesde gerekruteerd te worden door de taliban (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling dd. 6 november 2020, afdeling “motief voor immigratie naar België”). Gevraagd of u dit ooit voorhad, antwoordde u nochtans ontkennend (CGVS p. 11), en gewezen op uw eerdere verklaringen, legt u de schuld bij de tolk, die ook uw leeftijd verkeerd vertaald zou hebben (CGVS p. 11), een blote bewering die in het licht van uw verklaringen over uw leeftijd maar moeilijk te geloven valt.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw motief voor uw vertrek uit het land, en de finale reden die u geeft lijkt maar weinig ernstig noch actueel, en verbindt u met de legerdienst van een familielid van u waar u maar weinig gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Het is niet aannemelijk dat u op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 15, 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Hier komt nog bij dat u het nagelaten hebt om de foto's van uw beweerde kozijn waarover u beschikte, na het persoonlijk onderhoud na te sturen (CGVS p. 9).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden

van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Over de vluchtelingenstatus stelt hij het volgende:

“Het argument van het CGVS is voornamelijk gebaseerd op het feit dat T. (...) weigerde mee te werken en ervoor koos om te liegen.

Het CGVS verwijt hem te hebben gelogen over zijn leeftijd, te hebben beweerd minderjarig te zijn en vervolgens verschillende leeftijden te hebben opgegeven, terwijl een deskundigenoordeel bevestigt dat hij minderjarig is.

Maar meneer T. (...) weet gewoon niet hoe oud hij eigenlijk is.

In de afgelegen dorpen van Afghanistan hebben mensen geen data nodig, hebben ze geen tijd om naar de stad te gaan om de geboorte van een kind te verklaren, hebben ze niet noodzakelijkerwijs het idee van tijd.

Elke man is de leraar van zijn vader, helpt hem op de boerderij, werkt elke dag en neemt op een dag de boerderij van zijn vader over.

Niemand is geïnteresseerd in de datum, niemand heeft deze informatie nodig, veel mensen zijn analfabeet en hebben geen interesse in een document dat je niet kunt lezen en dat wordt gebruikt om te reizen omdat je bijna nooit je dorp verlaat.

De familie van meneer T. (...) had hem een Taskara op zijn telefoon gestuurd.

Hij verloor zijn telefoon en hoopte dat zijn ouders hem nog een exemplaar konden sturen, helaas werd het dorp tijdens de oorlog weggevaagd, het huis werd afgebrand en het gezin moest elders schuilen.

Het CGVS houdt geen rekening met de individuele situatie van de aanvrager.

De heer T. (...) is analfabeet en heeft een geestesziekte die iedereen na een gesprek van 10 minuten kan opmerken.

Hij heeft altijd in een afgelegen dorp in de bergen van Afghanistan gewoond en is nooit naar school geweest, zoals de meeste van zijn landgenoten.

In dit verband is het volkomen normaal dat hij de geschiedenis, de geografie, de politiek of zijn leeftijd niet kent.

Voor de aanvrager en zijn familie is deze informatie niet relevant.

Ervan uitgaan dat verzoeker een manipulator is die de Belgische autoriteiten probeert te misleiden, is in deze context een kennelijke beoordelingsfout.

Door geen rekening te houden met het mentale en academische niveau van T. (...), begaat het CGVS een duidelijke beoordelingsfout.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij geen nadere gegevens kan verstrekken over de militairen en politieagenten die zich bij zijn ouders thuis hebben uitgenodigd.

Zoals gezegd, lijdt de heer T. (...) aan een mentale achterstand.

In dit verband bewonderde hij de politie en de militairen omdat zij mooie uniformen hadden en verklaarde hij naïef dat zij allen zijn vrienden waren.

Nogmaals, het is duidelijk dat de kinderlijke waardering van de heer T. (...) in deze context geen vriendschap tussen volwassenen is, maar een kinderdroom.

Het is dus volkomen normaal dat hij geen ernstig gesprek heeft gehad met de mannen die naar het dorp kwamen om te eten en dat hij geen bijzonderheden over hen kan geven.

Het CGVS houdt evenmin rekening met de persoonlijkheid van verzoeker wanneer het stelt dat hij geen reden heeft om bang te zijn voor de Taliban omdat hij slechts één keer is gearresteerd en zijn familie over zijn vrijlating heeft kunnen onderhandelen.

Deze redenering gaat echter voorbij aan het hele relaas van de heer T. (...), waarin hij uitlegt dat hij verbaasd is over de politie en de Soldaten, dat hij hen te eten geeft en zijn vreugde uitschreeuwt bij het zien van hen telkens wanneer zij voorbij komen.

Hij legt uit dat hij verschillende malen is geslagen, gearresteerd en met de dood is bedreigd als hij de regeringsautoriteiten ooit nog zou steunen.

Uit alle documentatie blijkt dat de Taliban er na de Amerikaanse invasie jarenlang voor hebben gekozen Afghanistan te heroveren door in de meest afgelegen dorpen de orde te herstellen en de dorpelingen om voedsel en geld te vragen in ruil voor vrede en veiligheid.

In deze context waren de Taliban dus reeds lang vóór het vertrek van de Amerikaanse troepen heer en meester over het terrein, vooral in het noorden van het land.

Uit de verklaringen van de jongeman blijkt dat hij de ernst van de situatie in zijn dorp nooit heeft begrepen.

Het lijkt echter duidelijk dat de heer T. (...) niet alleen zichzelf, maar ook zijn familie en zijn dorp in gevaar heeft gebracht door openlijk steun te verlenen aan het leger en de politie, ondanks de sterke aanwezigheid van de Taliban in de regio.

Op het moment van zijn ontsnapping lag het dorp niet alleen dicht bij een politiebureau, maar ook bij een kazerne.

Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie en de mannen van het dorp geleerd hadden aan beide zijden rustig te blijven en dat de houding van de man als kind zijn dorp in gevaar bracht.

Het is waarschijnlijk op deze basis dat de mannen van het dorp met de Taliban onderhandelden over de vrijlating van de jongeman en beloofden dat hij in de toekomst verstandiger zou zijn.

Het was ook omdat zij wisten dat de heer T. (...) totaal niet tot voorzichtigheid in staat is, dat zij ervoor kozen om zijn reis naar Europa te organiseren.

De situatie was reeds zeer gevaarlijk voor de heer T. (...) toen het leger reeds in het gebied aanwezig was, en de familie heeft hun hulp niet ingeroepen om het kind te bevrijden.

Het is nog rampzaliger nu de macht volledig in handen is van de Taliban en er geen mogelijke hulp is voor de jongeman en zijn familie.

De CGVS voert aan dat verzoeker duidelijk geen persoon met een risicoprofiel is, aangezien de vader aan het hoofd van het gezin staat en zijn militaire neef vroeger thuis ontving, en de Taliban de heer T. (...) niet langer kunnen beschuldigen van zijn contacten met de militairen en de politie, die het land, althans de regering, hebben verlaten.

Dit argument houdt geen rekening met de huidige situatie in Afghanistan en de persoonlijkheid van de heer T. (...).

Hij is niet in staat het gevaar in te zien en blijft verkondigen dat hij een patriot is en zegt dat hij van de Soldaten en het leger houdt en dat hij niet van de Taliban houdt.

Dit zijn duidelijk naïeve uitspraken die voortvloeien uit de persoonlijkheid van de jongeman.

Alle NGO's maken echter melding van een chaotische veiligheidssituatie in Afghanistan, summiere processen en willekeurige executies.

In dit verband blijft de persoonlijkheid van de heer T. (...) bijzonder problematisch en maakt hem tot een doelwit bij uitstek.

Uit al deze elementen volgt dat het bestreden besluit stereotiep is en geen rekening houdt met de context, het administratieve dossier en de persoonlijkheid van T. (...).

Het besluit is gebaseerd op stereotypen en houdt geen rekening met het verhaal van de heer T. (...) en in het bijzonder met zijn duidelijke mentale achterstand.

Het had bij de beoordeling van verzoekers antwoorden rekening moeten houden met zijn psychologische, culturele en opvoedingsachtergrond.

Zoals de VN Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) in haar verslag "Beyond Proof" opmerkt¹ : (...).

Bij de analyse van deze zaak moet namelijk rekening worden gehouden met het opleidingsniveau van de verzoeker.

In dit geval is Mijnheer T. (...) nooit naar school geweest of heeft hij nooit enige vorm van onderwijs genoten.

In zijn verslag "Beyond Proof" stelt het UNHCR echter dat een gebrek aan onderwijs het uitdrukingsvermogen van de asielzoeker kan aantasten, wat een vaag of aarzelend relaas kan verklaren. Bijvoorbeeld, «(...)»².

De UNHCR stelt terecht dat «(...)»³.

Gelet op al deze elementen had het CGVS rekening moeten houden met het werkelijke opleidingsniveau van de verzoeker en zijn vragen en de wijze waarop hij deze heeft gesteld, moeten aanpassen.

Om al deze redenen kan niet worden ontkend dat de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van de specifieke culturele, opvoedkundige en psychologische context van de verzoeker.

Het CGVS maakt een manifeste appreciatiefout in de lezing van de verklaringen van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het principe van de motivering van de bestuurshandelingen.

Rekening houdend met alle die elementen moet de vluchtelingstatus aan de verzoeker verleend.

Door de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren heeft het Commissariaat het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker verleend."

Wat betreft de subsidiaire bescherming laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en verwijst naar verschillende rapporten en documenten om zijn beslissing te staven.

De argumentatie van het Commissariaat-Generaal wekt verbazing, omdat zij geen rekening lijkt te houden met de werkelijke situatie in het land, zowel op het gebied van veiligheid en humanitaire aangelegenheden als wat betreft de eerbiediging van de mensenrechten.

Het is duidelijk dat de situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de Taliban is veranderd, maar niet verbeterd, integendeel.

Talrijke verslagen en persartikels, de ene nog verontrustender dan de andere, geven een beeld van de rampzalige situatie en de ontreddering waarin het Afgaanse volk is gedompeld.

De Raad heeft zich reeds herhaaldelijk uitgesproken over subsidiaire bescherming.

De consequente redenering verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie:

"(...) (R. V.V. - Arrest n°254 245 van 10 Mei 2021)

In maart 2022 heeft de Raad een arrest gewezen waarin hij oordeelde dat de huidige situatie in Afghanistan veel vragen oproept.

Op grond van de gegevens, of liever het gebrek aan gegevens, waarover de asielautoriteiten beschikten, konden zij niet met zekerheid vaststellen dat de situatie zodanig was dat geen subsidiaire bescherming kon worden verleend, of dat de Afghanen op zijn minst naar hun land konden worden teruggestuurd.

In dit arrest heeft de Raad een beslissing van het CGVS (nr. 270 812 van 31 maart 2022) vernietigd en de volgende opmerkingen gemaakt:

"(...)"

De Raad erkent derhalve dat de situatie in Afghanistan complex is en dat het niet zeker is, met name gezien het gebrek aan relevante informatie die daadwerkelijk beschikbaar is, dat de veiligheidssituatie in het land zodanig is dat verzoeker bij terugkeer niet zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen of zijn leven in gevaar zal brengen.

Als gevolg van dit arrest werden alle dossiers van de Afgaanse asielzoekers geschorst, zowel bij het CGVS als bij de Raad.

De bevrozing van deze dossiers bij het CGVS is in mei 2002 beëindigd, omdat het Commissariaat-generaal nu over voldoende informatie beschikte om te concluderen dat geen subsidiaire bescherming kon worden verleend.

Uit de laatste beslissingen blijkt immers dat het CGVS van oordeel is dat er geen reden meer is om subsidiaire bescherming te verlenen omdat het geweld gericht zou zijn.

De administratieve autoriteit erkent dat de humanitaire situatie bijzonder precair is, voornamelijk ten gevolge van de droogte die het land in 2021 heeft getroffen en de vermindering van de financiële en humanitaire hulp sinds de Taliban de macht hebben overgenomen.

Zij beschouwt dit echter niet als een geldige reden om subsidiaire bescherming te verlenen.

Deze beweringen zijn afschuwelijk.

Eenzijds wordt nog steeds gewezen op het gebrek aan nauwkeurige informatie en transparantie over de praktijken van de Taliban.

Sinds augustus 2021 worden de Afghaanse media gecensureerd en bedreigd en zijn verscheidene journalisten geëxecuteerd⁴⁵.

Meer dan 70% van de mediakanalen is niet meer actief en de rest opereert in een klimaat van onveiligheid en zelfcensuur.

De Taliban-autoriteiten legden een hele reeks beperkingen op aan de pers en de vrijheid van meningsuiting.

Wat de toen aanwezige internationale organisaties betreft, een groot aantal van hen heeft zijn leden gerepatriëerd.

Pas in de afgelopen maanden is nieuwe informatie beschikbaar gekomen, maar redelijkerwijs kan niet worden beweerd dat dit voldoende is om vast te stellen dat de Taliban in minder dan een jaar tijd daadwerkelijk een regime hebben ingesteld dat Afghanen die naar Europa zijn gevlucht, in staat zou stellen terug te keren.

Anderzijds moet worden beklemtoond dat de informatie die ons daadwerkelijk bereikt, geenszins geruststellend is, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert.

Of het nu gaat om humanitaire, sociaaleconomische, veiligheids- of grondrechtenaangelegenheden, de informatie is zelfs bijzonder verontrustend en wijst niet op enige verbetering op korte of lange termijn.

Sinds de staatsgreep is bijna een jaar verstreken en de Taliban hebben een streng beleid gevoerd dat de meest elementaire rechten beperkt, met name voor vrouwen en meisjes.

In mei 2022 werd de Ontbinden Mensenrechtencommissie (AIHRC) ontbonden omdat zij "niet noodzakelijk werd geacht", wat door Michelle Bachelet, de Hoge Commissaris voor de mensenrechten van de VN, werd omschreven als een "ernstige tegenslag voor de Afghaanse samenleving"⁶.

Vrouwen mogen geen verantwoordelijke posities meer bekleden of reizen zonder een mannelijk familielid. Ze mogen niet meer naar school of zelfs lesgeven.

Het is hun verboden zich in het openbaar te vertonen en een nieuw ministerie ter bevordering van deugd en ter voorkoming van ondeugd legt hun kledingvoorschriften op⁷.

In haar laatste interventie heeft de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN haar bezorgdheid geuit na haar ontmoeting met de de facto Afghaanse autoriteiten in maart 2022.

Deze laatsten verklaarden dat zij hun verplichtingen op het gebied van de mensenrechten alleen zouden nakomen voor zover deze verenigbaar zijn met de sharia⁸.

De schendingen van de mensenrechten houden daar niet op en het aantal willekeurige of gerichte executies heeft een record bereikt.

Voormalige leden van de Nationale Strijdkrachten worden gezocht, bedreigd, gearresteerd en geëxecuteerd, evenals leden van de voormalige regering en hun gezinnen⁹.

Ook voormalige activisten en journalisten zijn ontvoerd en het slachtoffer geworden van vrijwillige moorden¹⁰.

In een recent rapport van Human Right Watch wordt ook gewaarschuwd voor het gevaar voor veel Afghanen wier biometrische gegevens nu in handen zijn van de Taliban, die in augustus 2021 door westerse hulpverleners in de steek werden gelaten¹¹.

Deze digitale identificatiesystemen bevatten veel persoonlijke gegevens van Afghanen, zoals irisscans, vingerafdrukken, foto's, beroep, adres en namen van familieleden. Deze gegevens worden gebruikt om individuen gericht te benaderen.

Evenzo leidt de zeer strikte interpretatie van de sharia tot de beperking van andere grondrechten.

Vreedzame bijeenkomsten zijn verboden, en verscheidene demonstraties zijn dodelijk verlopen, waarbij de Taliban vuurwapens, elektrische wapens, traangas¹².

Mensen die zich op straat verzamelen worden geslagen met zweepen en kabels,

Mannen worden ook gedwongen traditionele kleding te dragen en baarden te laten groeien.

De Taliban vallen zelfs burgers aan op bruiloften om het spelen van muziek te verhinderen, waarbij verschillende gasten om het leven komen¹³.

De machtsovername door de Taliban heeft niet alleen gevolgen voor de mensenrechten, maar ook voor de veiligheidssituatie.

In juni 2022 meldden journalisten van de Washington Post dat er hevige gevechten woedden tussen de Taliban en oppositiegroepen¹⁴.

Tientallen mensen zijn gedood en burgers zijn bij massa-arrestaties opgepakt.

Naast de gerichte moorden op activisten, journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen hebben veel burgers te maken met geweld van de de facto autoriteiten.

Gezondheidswerkers en etnische minderheden zijn het slachtoffer van gewelddadige aanvallen.

In een aantal provincies worden mensen onder dwang uitgezet.

Bij gevechten tussen de Taliban en de oppositie zijn burgers gedood en gewond geraakt door niet-selectieve mortier- en raketaanvallen, alsmede door luchtaanvallen¹⁵.

In april 2022 werden meer dan 30 burgers, waaronder kinderen, gedood bij een explosie in een moskee¹⁶.

Het door de CGVS zelf gehanteerde COI Focus maakt melding van een vaak gespannen situatie aan de grenzen met Iran, Pakistan en Turkmenistan¹⁷.

Overall in het land worden verzetsgroepen gevormd en worden grootschalige operaties uitgevoerd.

Ook de ISKP is zeer actief in het land en heeft het aantal van haar strijders zien verdubbelen sinds de Taliban de macht hebben overgenomen:

"(...)"¹⁸

En:

"(...)"

Een dubbele explosie, opgeëist door de ISKP, doodde verscheidene mensen in een school in een sjiitische wijk¹⁹.

Naast deze aanvallen door de Taliban en oppositiegroepen zijn er in april 2022 ook slachtoffers gevallen door Pakistaanse luchtaanvallen in het gebied van de verzoeker.

Verscheidene dorpen werden getroffen door bommen terwijl de mensen zich voorbereidden op de dageraadsmaaltijd tijdens de Ramadan, waarbij ongeveer 20 mensen gewond raakten en meer dan 40 burgers omkwamen²⁰.

De typologie van geweld die in de COI Focus van 5 mei 2022 is opgenomen, maakt duidelijk dat « de sterke daling zich vooral aftekent bij het type incidenten dat ACLED onder battles codeert alsook bij incidenten van explosions/remote violence terwijl het niveau van violence against civilians na augustus 2021 op vergelijkbare hoogte blijft. Hierdoor is het aandeel van incidenten van violence against civilians ten opzichte van het totale aantal incidenten groter sinds augustus 2021."

Deze informatie ondermijnt dus volledig de bewering dat het Taliban-bewind vrede heeft gebracht in Afghanistan en dat hun strijders in staat zijn de veiligheid te handhaven.

Tenslotte is de humanitaire en sociaaleconomische situatie in Afghanistan al even ontstellend.

Een recent artikel van de ADDE²¹ informeert ons inderdaad over de humanitaire en hongersnoodsituatie:

«(...))

Hoewel de huidige humanitaire crisis gedeeltelijk verband houdt met de droogte, houdt de droogte zelf verband met politieke oorzaken en de verantwoordelijkheid van specifieke actoren, in tegenstelling tot wat de CGVS beweert.

In bovengenoemd artikel van de ADDE wordt uitgelegd dat de grond in Afghanistan niet erg geschikt is voor landbouw, aangezien slechts 12% van de grond bebouwbaar is en irrigatiesystemen heeft.

Veelvuldige invasies en conflicten in de afgelopen decennia hebben de voedselonafhankelijkheid van het land in gevaar gebracht.

Bovendien heeft het aanhoudende geweld in het land een groot deel van de plattelandsbevolking ertoe gebracht naar de steden te vluchten.

Als gevolg daarvan is de productiecapaciteit van het land verder gedaald.

Velden die onbebouwd zijn gebleven, zijn door drugshandelaars gebruikt voor de papaverproductie.

Vroeger hielp de internationale hulp de Afghaanse regering overleven, maar sinds de komst van de Taliban is aan deze hulp een einde gekomen.

Miljarden dollars zijn door de VS bevroren en de hulp van het IMF is opgeschort.

In het artikel staat:

«(...))

Human Right Watch legt uit dat "(...)"²²

Amnesty International stelt ook de verslechtering van de levensomstandigheden van de Afghanen aan de kaak en wijst op de verscherping van de crisis, mede ten gevolge van de Covid-19-pandemie die het land heeft geteisterd²³.

De opschorting van de internationale hulp voor het project ter verbetering van de gezondheidszorg heeft de gezondheidsector verder verzwakt.

Het gezondheidspersoneel en de medische infrastructuur zijn het hele jaar door aangevallen.

De internationale organisatie legt uit dat :

«(...))

De ineensstorting van het gezondheidssysteem, toegenomen ondervoeding en honger gerelateerde ziekten hebben de dood veroorzaakt van meer dan 13.000 kinderen, of 1 op de 10²⁴.

Bovendien worden alle banktegoeden bevroren en hebben de mensen geen toegang meer tot het weinige geld dat ze hebben, als ze dat al hebben.

Deze onnoemelijke ellende zet duizenden ouders ertoe aan hun kinderen te verkopen en gezonde jongeren ertoe aan hun organen te verkopen²⁵.

Deze situatie is des te tragischer omdat het land in juni 2022 door een zware aardbeving werd getroffen, waarbij meer dan 1000 mensen om het leven kwamen en regio's die al beschadigd waren door alles wat er is blootgelegd, nog verder werden verwoest²⁶.

In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus een direct en indirect gevolg van de vastberaden acties van specifieke actoren.

Het is ook zo ernstig dat het de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een deplorabele sociaal-economische behandeling of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM (EHRM, Chypre v. Turquie, 10 mei 2001, nr 25781/94, § 304; Moldovan e.a. v. Roumanie, 12 juli 2005, nr 41138/98 et 64320/01).

Indien een staat onverschillig blijft voor de armoedesituatie van zijn bevolking, is een schending van artikel 3 mogelijk indien deze onverschilligheid tot een zekere mate van ernst leidt (EHRM, Budina v. Rusland, 18 juni 2009, nr. 45603/05).

Het Hof heeft ook geoordeeld dat er voor de lidstaten een positieve verplichting bestaat om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen, zelfs indien deze sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd (EHRM, Pancenko v. Letland, 28 oktober 1999, nr. 40772/98).

In zijn arrest S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, het Hof verklaard dat de staten die verantwoordelijk zijn voor het verzoek om internationale bescherming van een persoon, deze niet mogen terugsturen naar een staat waar hij het risico loopt een met artikel 3 strijdige behandeling te ondergaan.

Hij benadrukte tevens dat de terreurgroep Al Shabaab, die een deel van Somalië onder controle heeft, humanitaire organisaties de toegang ontzegt, waardoor de levensomstandigheden van de bevolking die onder haar controle staat, nog verslechteren ((EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 282 e.v.).

Wat de huidige crisis in Afghanistan betreft, lijken de situatie in het land en de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011.

De elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn dus ook in Afghanistan aanwezig.

De humanitaire crisis en de hongersnood die een groot deel van de bevolking bedreigen, zijn duidelijk het gevolg van het optreden van de actoren.

De machtsovername en de reeds bestaande corruptie en conflicten die in het land hebben gewoed, hebben het land zeer kwetsbaar gemaakt.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zouden Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in feite subsidiaire bescherming moeten krijgen wegens het risico van onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de humanitaire crisis en de hongersnood in het land.

In België kan de verzoeker tellen op instellingen die hulp aan de mensen zal bieden.

Het gaat over zorgen, onderwijs, taallessen, tewerkstelling instanties, enz.

Het gaat niet dezelfde in Afghanistan, die een arm, onstabiel land is, en die op de internationale hulpen moet tellen.

De nationale instellingen zijn gebrekkig en ook corrupt (zoals het CGVS het erkent).

De verzoeker kan op een hulp hier tellen die in Afghanistan niet bestaan.

Het Commissariaat verwijst naar criteria van de rechtspraak van E.H.R.M. die van toepassing kan zijn in het kader van artikel 8 van de richtlijn :

- De beoordeling van het bestuur moet de volgende elementen in aanmerking nemen : de capaciteit om aan zijn meest fundamentele behoeften te voldoen (voedsel, hygiëne, en onderdak), diens kwetsbaarheid, het perspectief van een verbetering van zijn situatie in een redelijk termijn.
- De fundamentele behoeften moet in aanmerking nemen worden
- Algemene omstandigheden moeten in aanmerking genomen worden: de situatie van voedselveiligheid, de beschikbaarheid van de noden infrastructuur, zoals onderdak, basis zorgen, drinkbaar water en sanitaire stelsel, onderwijs voor de kinderen, toegang tot bannen, bestaanbaar middelen, ondersteun van een netwerk en van de humanitaire hulpen.

Dit is niet het geval in Afghanistan.

De eerbiediging van de mensenrechten is niet gewaarborgd, de veiligheidssituatie is rampzalig, evenals de humanitaire situatie.

Evenmin is er een veilig en redelijk intern alternatief voor verzoekster.

Bovendien kan redelijkerwijs niet worden beweerd dat de de facto autoriteiten, die door de internationale gemeenschap niet als legitiem worden erkend, een systeem hebben opgezet dat Afghaanse onderdanen in staat zou stellen veilig naar het land terug te keren.

Er is een schending van het artikel 48/5, § 3 van de wet van de 15 december 1980 en de subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden.

Door die bescherming niet te erkennen is er bijgevolg een schending van het artikel 48/4 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden."

Verzoeker besluit:

"• Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wat van 15 december 1980)

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker loopt het risico om vervolgd te worden :

- Hij is reeds geslagen en gearresteerd door de Taliban wegens zijn openlijke steun aan de zaak van de regering.

- Hij weigerde aan te sluiten met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering.

- Hij is ook beschouwd als een verrader.

- Hij is naar buitenland gegaan, in het bijzonder in Europa. Dergelijke reis trekt de aandacht rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd is

Het moet onderlijnen worden dat de Taliban de macht genomen heeft.

Rekening houdend met de Afghaanse situatie is het totaal onmogelijk om een nuttige bescherming te hebben.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend.

• Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)

Op basis van de door het CGVS gebruikte gegevens kan niet met zekerheid worden vastgesteld of verzoeker zich in een zodanige humanitaire, veiligheids- of sociaaleconomische situatie zou bevinden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen risico zou lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen of verlies van leven.

Integendeel, de beperkte beschikbare informatie is bijzonder verontrustend en laat weinig hoop voor de verzoeker.

De situatie in het gehele land, en in het bijzonder in de regio van verzoekster, is bijzonder dramatisch.

De subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden of de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. Getuigenis van de sociale assistent

4. Documentatie

Links naar aanvullende documenten:

- Asylos, Afghanistan: COI Repository, 6 april 2022, beschikbaar op: (...).

- U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation, februari 2022, beschikbaar op: (...)

- U.N. Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/49/24) (Advance Unedited Version), 8 March 2022, beschikbaar op (...)

- Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : (...)"

2.2.2. Op 13 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat ook dit middelonderdeel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking nu hij niet de waarheid heeft verteld wat betreft zijn leeftijd en hij geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kan staven, omdat (B) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar gezocht zou worden door de taliban, nu (i) hij weinig gedetailleerde informatie kan geven over zijn kozijn, (ii) de 'wrede' commandant waarnaar hij verwijst in zijn relaas geen verdere rol lijkt te spelen, (iii) hij geen voldoende ernstige of actuele reden kan aanreiken waarom hij voor de taliban te vrezen zou hebben, (iv) het maar vreemd lijkt dat enkel hij van de taliban te vrezen zou hebben en op de vlucht zou gaan, terwijl zijn vader in het land blijft, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn motief voor zijn vertrek uit het land, en de finale reden die hij geeft maar weinig ernstig noch actueel lijkt en hem verbindt met de legerdienst van een familielid waarover hij maar weinig gedetailleerde verklaringen kan afleggen, (vi) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde en (vii) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielrelaas niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en hij geen hoger niveau van persoonlijke omstandigheden aanbrengt teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin dergelijke noden in verzoekers hoofde heeft kunnen vaststellen en dat er verzoeker bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werden verleend, nu er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker stelt in het feitenrelaas van zijn verzoekschrift dat hij al sinds zijn kindertijd een psychiatrische pathologie heeft. Hij zou aanvallen van geweld hebben, geheugenverlies en een concentratieprobleem en hij zou heel vreemd gedrag vertonen dat *"volledig uit de pas met de werkelijkheid"* is. Verder zou hij geen notie van ruimte en tijd hebben, waardoor hij al zijn afspraken zou missen met zijn maatschappelijk werker, advocaat of dokter. Tevens stelt hij dat hij veel problemen lijkt te hebben met het begrijpen van wat hem wordt uitgelegd, *"zelfs in het Pashto, zelfs heel eenvoudige dingen"*. Hij zou een *"mentale achterstand"* hebben en zich kinderlijk gedragen. Daarnaast zou hij heel snel boos worden zodra iemand hem probeert uit te leggen dat hij de gestelde vraag niet beantwoordt (wat vaak het geval zou zijn). Ten slotte zou hij duidelijk geen empathie en geen gevoel voor elementaire sociale regels hebben. In dit verband stelt verzoeker dat hij uit zijn eerste opvangcentrum werd geweerd omdat hij een andere verzoeker om internationale bescherming had mishandeld. Verzoeker vestigt ook de aandacht op zijn analfabetisme.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een getuigenis van verzoekers sociale assistent (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) gevoegd waarin wordt gesteld dat verzoeker er tijdens verschillende gesprekken niet bij lijkt te zijn met zijn gedachten, lacht om serieuze vragen en een houding aanneemt die niet past bij de situatie in kwestie, wat het zeer moeilijk maakt om met hem over zijn ervaringen te praten. Ook andere collega's van de sociale assistent zouden dit hebben opgemerkt. Er wordt verder gesteld dat verzoekers advocaat aan verzoekers sociale assistent verteld zou hebben dat verzoeker hetzelfde type gedrag vertoonde tijdens zijn gehoor bij het CGVS en bij besprekingen met zijn advocaat. Er zou aan verzoeker zijn voorgesteld om zich te laten begeleiden door een psycholoog, maar verzoeker zou deze begeleiding na twee sessies hebben stopgezet. Verzoekers sociale assistent besluit dat er omwille van deze elementen getwijfeld wordt aan verzoekers capaciteiten om zijn verhaal coherent uiteen te zetten.

Na raadpleging van het administratief dossier merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de verschillende vragen uit een vragenlijst waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, negatief beantwoordde. Ook toen hem, tevens bij de DVZ, gevraagd werd naar zijn gezondheidstoestand, gaf verzoeker aan dat hij in goede gezondheid is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 32, en Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ). Voor de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou verzoekers advocaat (in de lift) hebben aangegeven dat verzoeker kampt met "*bepaalde problemen*", zoals met agressie. De *protection officer* heeft verzoeker vervolgens, bij het begin van het persoonlijk onderhoud, meteen gevraagd of hij bepaalde gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker antwoordde hierop dat hij inderdaad kampt met problemen die door moeilijkheden onderweg naar België ontstaan zouden zijn (wat tegenstrijdig is met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij al sinds zijn kindertijd een psychiatrische pathologie heeft). De *protection officer* heeft hierna aan verzoeker gevraagd wat voor last hij daar vandaag nog van ondervindt en of het een invloed op het interview zou hebben, waarop verzoeker antwoordde dat hij "(v)andaag" in orde is en dat zijn gezondheidsproblematiek geen invloed ging hebben op het interview. Verzoeker gaf verder nog aan het begin en aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij de tolk goed begreep. Zijn advocaat gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat verzoeker last heeft van stress en symptomen van een posttraumatische stressstoornis heeft, wat het moeilijk zou maken voor hem om details "*en zo*" te geven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3 en 16). De Raad stelt echter vast dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch, dan wel psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij omwille van de aangevoerde en/of andere medische of psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekers sociale assistent geeft weliswaar aan dat verzoeker na twee sessies bij een psycholoog gestopt zou zijn met deze begeleiding (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), doch verzoeker brengt evenmin een stavingstuk bij waaruit kan blijken dat hij werkelijk twee keer naar een psycholoog is geweest.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt weliswaar dat verzoeker soms op een warrige manier vertelde over zijn (beweerde) problemen in zijn land van herkomst en de huidige woonplaats van zijn familie (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13), maar in het algemeen kan worden vastgesteld dat verzoeker in staat was om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden. Over zijn reisweg kon hij tevens gedetailleerd vertellen (*ibid.*, p. 15). Verder wordt opgemerkt dat de *protection officer* de vraagstelling heeft aangepast aan het profiel van verzoeker (die verklaart analfabeet te zijn), nu de vragen op een korte en eenvoudige manier werden verwoord. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker onredelijke verwachtingen werden gesteld. Dat verzoeker symptomen van een posttraumatische stressstoornis, geheugenverlies, concentratieproblemen en geen notie van ruimte en tijd zou hebben, er niet bij lijkt te zijn met zijn gedachten, lacht om serieuze vragen en een houding aanneemt die niet past bij de situatie in kwestie, kan niet blijken uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Waar zijn advocaat nog benadrukte dat verzoeker stress had (*ibid.*, p. 16), wijst de Raad er nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoeker concretiseert in zijn verzoekschrift overigens niet op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij psychologische problemen heeft, laat staan dat hij hierdoor niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen zonder dat hem specifieke steunmaatregelen werden toegekend. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op zijn analfabetisme. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat er een gebrek is aan beschikbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 13 september 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar het arrest met nr. 270 812 van 31 maart 2022, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het voormeld arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood zal worden door de taliban omdat zijn kozijn sergeant was bij het Afghaanse leger en geregeld bij hem thuis kwam eten. Daarnaast verklaarde hij dat ook een commandant van een nabijgelegen post van de Afghaanse lokale politie af en toe maaltijden kwam nuttigen in het gastenhuis van zijn familie. Verzoeker zou van de taliban tweemaal het bevel hebben gekregen dit niet meer toe te laten, maar dit genegeerd hebben. Hierna zouden de taliban op een bepaald moment naar zijn huis zijn gekomen waar zij hem en zijn vader sloegen en hem vervolgens meenamen. Verzoeker zou na tussenkomst van de ouders uit zijn dorp de volgende dag zijn vrijgelaten en hierop besloten hebben dat hij beter het land kon verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk

gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet er in dit kader op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw intakegesprek op 6 november 2020 aan dat u geboren was op 1 januari 2007, en op dat moment dus 13 jaar oud was. Later zou u evenwel verklaard hebben dat u eigenlijk 16 of 17 jaar oud was. Uiteindelijk werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Antwerpen, Dienst radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, (...), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 18 november 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2,5 jaar (kennisgeving beslissing dienst voogdij van de FOD justitie). Niet alleen hebt u meermaals gelogen over wat uw werkelijke leeftijd zou zijn, maar bovendien week zelfs de hoogste door u aangegeven leeftijd zo'n tien jaar af van uw medisch vastgestelde leeftijd. Hier tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen, stelt u dat u zich minderjarig verklaarde op aanraden van iemand anders, zonder goed te weten waarom, en dat u eigenlijk zo'n 21 jaar oud bent (CGVS p. 5). Dat u nog steeds blijft volhouden een andere leeftijd te hebben dan wat medisch vastgesteld wordt, geeft maar weinig blijk van medewerkingszin met de procedure, wat uw algemene geloofwaardigheid al danig ondermijnt.

Bovendien merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. U verklaart dat u de documenten die u had, verloren bent en legde hiertoe ook een aangifte van verlies voor (document 1). Deze aangifte maakt nochtans enkel melding van het verlies van uw Belgische verblijfsdocumenten en een bankkaart en mobiele telefoon. Wat er ook van zij, het CGVS kan hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen."

Dat verzoeker niet zou weten hoe oud hij eigenlijk is, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zonder enig voorbehoud dat hij 21 jaar oud was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat inwoners van de afgelegen dorpen van Afghanistan geen data nodig hebben, geen tijd hebben om naar de stad te gaan om de geboorte van een kind aan te geven, niet noodzakelijkerwijs het idee van tijd hebben, niemand er geïnteresseerd is in geboortedata, veel mensen er analfabeet zijn en geen interesse hebben in een document dat zij niet kunnen lezen en dat wordt gebruikt om te reizen, zijn eveneens loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd. Voorts kan ook van een niet geschoolde persoon die afkomstig is uit een afgelegen dorp in Afghanistan worden verwacht dat hij enigszins correcte en coherente verklaringen kan afleggen over zijn leeftijd, *quod non in casu*. Waar verzoeker zijn beweerde geestesziekte benadrukt, kan worden herhaald dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij psychologische problemen heeft.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn familie hem een *taskara* op zijn telefoon had gestuurd, maar dat hij zijn telefoon verloor en hoopte dat zijn ouders hem nog een exemplaar konden sturen, maar dat het dorp helaas tijdens de oorlog werd weggevaagd, het huis werd afgebrand en het gezin elders moest schuilen. Hij beperkt zich opnieuw tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen dat hij nooit een *taskara* heeft gehad (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)', deel III. Identiteitsdocumenten). Hoe dan ook ontkracht noch weerlegt verzoeker met dit betoog de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn beweerde identiteit en afkomst kan staven en er hierdoor enkel afgegaan kan worden op zijn verklaringen. Deze verklaringen blijken evenwel niet overeen te stemmen met de resultaten van een medisch onderzoek.

Verzoeker stelt nog dat het omwille van zijn profiel (afkomstig uit een afgelegen dorp, analfabeet), eveneens volkomen normaal is dat hij de geschiedenis, geografie of de politiek niet kent, doch in de bestreden beslissing wordt hem nergens een gebrek aan kennis over de Afghaanse geschiedenis, geografie of politiek verweten. Dit betoog is bijgevolg niet gericht tegen (de motieven van) de bestreden beslissing en doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven.

Daarnaast worden in de bestreden beslissing de volgende redenen aangehaald waarom verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar gezocht wordt door de taliban:

“U verklaart ten eerste dat de taliban u in de eerste plaats kwalijk namen dat u een kozijn van u langs vaderskant met een positie in het Afghaanse leger zou ontvangen thuis. Het valt echter op dat u maar weinig gedetailleerde info over deze persoon kan geven, hoewel u verklaart dat u een goede vriend van hem was (CGVS p. 8). Zo kon u niet zeggen bij welke eenheid of legerafdeling hij actief was, wat zijn soldij was, wat zijn specialisaties waren, waarom hij precies met buitenlandse troepen werkte en met welke buitenlanders specifiek, en of zijn taak met helikopters te maken had (CGVS p. 8, 9). Voor iemand met wie u in de jaren voor uw vertrek naast geweest zou zijn, gedurende een periode dat u al volwassen geweest zou zijn volgens onze gegevens (zie supra), zijn deze verklaringen al te algemeen. U verklaarde tevens dat u een aantal foto’s van hem die u op uw mobiele telefoon toonde nog zou nasturen, maar liet het na dit te doen (CGVS p. 9). Gezien uw beperkte kennis over de functie van deze persoon, lijkt het maar weinig aannemelijk dat u zodanig close met hem was dat de taliban u louter daarom zouden vervolgen zoals u voorhoudt.

U verwijst daarnaast ook nog naar een “wrede” commandant van de lokale dan wel grenspolitie met wie uw oom langs vaderskant een goede band zou onderhouden hebben, en die ook wel eens bij u thuis zou worden ontvangen. Hierover stelt u evenwel hem persoonlijk niet te kennen, en hij zou ondertussen ook gedood zijn (CGVS p. 14, 15). Hij lijkt in uw relaas geen verdere rol te spelen.

Dit sluit aan bij de vaststelling ten tweede dat u in feite geen voldoende ernstige of actuele reden kan aanreiken waarom u voor de taliban te vrezen zou hebben. U stelt dat u een aantal keer gevraagd werd om te stoppen uw bovengenoemde kozijn te ontvangen thuis, en u geen gevolg gaf aan deze oproepen. Daarop zou u door de taliban uit uw huis genomen zijn, en na een dag vrij gekomen zijn door tussenkomst van de dorpsoudsten. Dezelfde nacht zou u al het land verlaten hebben (CGVS p. 10, 11). U wil met andere woorden voorhouden dat de taliban u in hun macht hadden, vrijwillig terug vrijlieten, maar u niettemin nog steeds zouden zoeken, en dit alles omwille van het bescheiden “vergriep” dat u een kozijn van u die in het leger zat thuis zou ontvangen.

Er primo op gewezen dat dit weinig steek houdt dat de taliban u in hun macht hadden en vrijwillig lieten gaan, maar u dan stelt dat ze u niettemin bij terugkeer zouden willen doden, speculeert u dat ze u niet gedood hebben omdat uw kozijn u zou hebben kunnen wreken (CGVS p. 11), een weinig steekhoudende uitleg: uw kozijn was al bij het leger, en alzo in een strijd op leven en dood met de taliban verwickeld. Hier bij herhaling over bevraagd, stelt u dat u momenteel geen steun zou hebben van de overheid als u terugkeert, en vergelijkt u uw situatie met die van Ashraf Ghani (de voormalige president) en het Afghaanse leger. Deze vergelijking gaat gezien de afwezigheid van enigerlei prominent profiel uwentwege niet op, waar u ook op gewezen werd en waarop u enkel maar kon herhalen dat u niet moet weten van de taliban omwille van hun brutaliteit (CGVS p. 15, 16).

Secundo lijkt de eis van de taliban tegenover u dat u leden van de voormalige overheid niet meer zou ontvangen ondertussen ook geen grond voor een actueel conflict meer, gezien de val van de regering vorig jaar. Hier op gewezen, stelt u zonder meer dat u denkt dat ze u zouden willen doden. Gevraagd waarom ze dit zouden willen doen, kan u enkel algemeen stellen dat de taliban mensen doden (CGVS p. 12), een nietszeggende uitleg. Later geeft u ook aan dat de familie van uw kozijn ondertussen ergens in de Verenigde Staten zit (CGVS p. 12), een verdere reden om dit hoofdstuk als afgesloten te beschouwen. Tertio er op gewezen dat er net iets te veel mensen met een kozijn bij het leger in Afghanistan zijn om ze allemaal te doden louter en alleen daarom, kan u bij herhaling alleen maar vaag stellen dat u de taliban niet leuk vindt en dat ze mensen doden (CGVS p. 12), wederom een al te vage en algemene reden om een vrees voor vervolging op te steunen. Samenvattend kan gesteld worden dat zelfs als hetgeen u zegt voor waar genomen wordt, quod non, u door de taliban slechts iets gering verweten werd, namelijk een kozijn van u bij het leger thuis ontvangen. Bovendien hebben ze u hiervoor al eens opgepakt maar vrijwillig terug laten gaan, wat de ernst van het “vergriep” verder relativeert. En daarnaast is de Afghaanse regering ondertussen gevallen, en de familie van uw kozijn verhuisd naar de VS, waardoor het hele “conflict” tussen u en de taliban achterhaald is.

Hier komt ten derde bij dat u gedurende deze hele hetze trouwens nog bij uw ouders thuis woonde, en het dus net zozeer uw vader als hoofd van het gezin was die uw kozijn thuis ontving, wat u bevestigt, met de nuance dat hij er slechts soms zou zijn (CGVS p. 9). Hierdoor lijkt het maar vreemd dat enkel u van de taliban te vrezen zou hebben en op de vlucht zou gaan, terwijl uw vader in het land blijft. U gaf nochtans aan dat uw gezinsleden nog steeds op het oude adres zouden wonen (CGVS p. 6). Hier op gewezen, stelt u eerst dat uw familie “weggelopen is”, maar geconfronteerd met uw bewering dat ze nog op het oude adres woonden stelt u uw verklaring bij naar dat ze nu elders aan landbouw doen terwijl ze nog in hetzelfde huis wonen (CGVS p. 12, 13), een op zijn zachts gezegd nogal ad hoc uitleg nadat u eerst sprak van “weggelopen”. Daarop stelt u dat ze uw ouders niets konden aandoen omdat ze oud zijn (CGVS p. 13), een nogal stereotiepe uitleg. In feite heeft het er alle schijn van dat, als de taliban u en uw gezinsleden al iets verweten, dit ondertussen een afgesloten hoofdstuk is.

Ten vierde komt hier nog bovenop dat u bij uw inschrijving na uw verzoek om internationale bescherming, nog een andere reden voor uw vertrek uit het land aangaf: u verklaarde toen dat u Afghanistan moest

verlaten omdat u vreesde gerekruteerd te worden door de taliban (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling dd. 6 november 2020, afdeling "motief voor immigratie naar België"). Gevraagd of u dit ooit voorhad, antwoordde u nochtans ontkennend (CGVS p. 11), en gewezen op uw eerdere verklaringen, legt u de schuld bij de tolk, die ook uw leeftijd verkeerd vertaald zou hebben (CGVS p. 11), een blote bewering die in het licht van uw verklaringen over uw leeftijd maar moeilijk te geloven valt.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw motief voor uw vertrek uit het land, en de finale reden die u geeft lijkt maar weinig ernstig noch actueel, en verbindt u met de legerdienst van een familielid van u waar u maar weinig gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Het is niet aannemelijk dat u op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 15, 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

(...)

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Hier komt nog bij dat u het nagelaten hebt om de foto's van uw beweerde kozijn waarover u beschikte, na het persoonlijk onderhoud na te sturen (CGVS p. 9)."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, het aanreiken van verschoningen voor zijn vage verklaringen en gebrekkige kennis, het poneren van een vrees voor vervolging en het stellen dat er bij de beoordeling van zijn antwoorden rekening had moeten worden gehouden met zijn culturele- en opvoedingsachtergrond zonder te concretiseren op welke manier hiermee rekening had moeten worden gehouden, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker benadrukt verder voortdurend zijn mentale achterstand, kinderlijk gedrag, gebrek aan inzicht om ernstige of gevaarlijke situaties in te schatten, analfabetisme en gebrek aan scholing en tracht aan de hand hiervan *post factum* uitleg te geven bij zijn reeds afgelegde verklaringen en verschoningen aan te reiken voor zijn gebrekkige kennis en ongeloofwaardige verklaringen. Hij betoogt dat er bij de analyse van zijn zaak rekening moet worden gehouden met deze psychologische problemen en dit gebrek aan scholing. De Raad verwijst wat dit betreft naar wat daarover *supra*, onder punt 2.3.4., werd uiteengezet, met name dat verzoeker niet aantoont dat hij psychologische problemen heeft, laat staan dat hij hierdoor niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen zonder dat hem specifieke steunmaatregelen werden toegekend en dat hij dit evenmin aantoonde door te wijzen op zijn analfabetisme. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat iemand analfabeet is, niet inhoudt dat deze persoon verstoken zou zijn van iedere kennis en gezond verstand. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud niet verklaard heeft dat hij de politie en militairen bewonderde en vreugde uitschreeuwde bij het zien van hen telkens wanneer zij voorbijkwamen. Dat hij zou blijven verkondigen dat hij een patriot is, van het leger en de soldaten houdt en niet van de taliban en dat hij een doelwit bij uitstek zou vormen bij zijn terugkeer naar Afghanistan is een loutere bewering die, gelet op het voorgaande, bovendien weinig aannemelijk is.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en de stukken waarvan hij in de inventaris van zijn verzoekschrift de weblinks geeft, hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en niet op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van

deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de taliban omdat zijn kozijn die sergeant was bij het Afghaanse leger geregeld bij hem thuis kwam eten of omdat een commandant van een nabijgelegen post van de Afghaanse lokale politie af en toe maaltijden kwam nuttigen in het gastenhuis van zijn familie.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het gegeven dat hij naar het buitenland is gegaan, in het bijzonder naar Europa. Hij meent dat dergelijke reis de aandacht trekt, rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd wordt.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals

TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "Guidance Note" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit een leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 18 november 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, ‘Beslissing van de dienst Voogdij’). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet omstreeks april 2020 (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nr. 37), moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan dus 23 à 24 jaar oud of ouder zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’). Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 12-13) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker naar Europa is gereisd en inmiddels drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Wat betreft verzoekers betoog over het streng beleid van de taliban en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn provincie van herkomst, Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt verder niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat zijn kozijn die sergeant was bij het Afghaanse leger geregeld bij hem thuis kwam eten of omdat een commandant van een nabijgelegen post van de Afghaanse lokale politie af en toe maaltijden kwam nuttigen in het gastenhuis van zijn familie en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er

milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die de Afghaanse regering hielp te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDA documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN